

Literary Undercurrents around Ornö Island

DEVICE (*fire burns and flames lick my poor remains*) 2017

Dagboksanteckningar från sommaren 2022

Ida Idaida

7/8/2022

Idag har jag jobbat på stora coop. Har inte mycket huvudvärk. så allt som kommer in drabbar mig, men idag när kunderna pratade slog det mig plötsligt att de möter *mig* där, jag har aldrig tänkt att jag kan vara en människa för dem, att *jag* är där. Då slog det mig att jag inte är där. Luften blev plötsligt påtaglig, liksom statisk och tjock, jag blandades med den, svävade mellan plast byttorna, vågen, orden, tängerna och fiskdisken.

Försökte vila på soffan i huset när jag kom hem men jag dödade flugor istället, jag slog en fluga på fatet med tepåsen så flugsmällan blev kladdig av havremjolk och thesump, sedan såg jag en fluga på den stora spegeln, jag slog den med flugsmällan och lämnade ett kladdigt märke med stänk omkring på spegeln. Det tar tid att hämta papper och att torka bort kladdet. Härvar någonstans vid frågan varför, som leder till att det bara går att förklara hur. I boken Blonde om Marilyn Monroe klagar de manliga karaktärerna på att hon är för djup, för metafysisk, hon läser bland annat Schopenhauer och vill prata om Marx. Hon gör plötsliga utsvävningar som de andra inte är beredda på att *hon* ska säga, därför hör de inte vad hon säger.

De säger att Marilyn inte hade någon teknik, motspelarna trodde till och med att hon var sig själv, att hon inte spelade, hon hade förmågan att använda hela sitt väsen i sitt hantverk, i boken säger Oates att det är för att hon inte visste vem hon var.

Människor som famlar efter ett befinnande, trots att vi är här i vårt eget omfång av kött och blod.

Att gå in i något så där med hull och hår, utan teknik måste vara uttröttande, tar de som inte har teknik av sig själva... de som inte har resurser betalar med sitt kött.

Where something that appears to be a machine designed to produce the same affect and action without variation repeats the same physiological state over and over again.

There is no why, eventually the only thing I could know was how.

7/8/2022

i fiskkylen ligger fisken packad i is, i lådor staplade på varandra, fiskarna är dolda, men jag vet att de är där, jag till och med känner deras tungd,

june 2017

In The Ring, the fly suddenly turns from meat (representation) to flesh and crawls on the outside of the screen, the TV and she grabs it between her fingertips.

deras, fiskarnas konsistent när jag ser de vita frigolitboxarna med en kant som gör dem stapelbara i varandra,
det är ett 90 graders hack på insidan som skapar en kant med en vägg. Locket har en motsatt konstruktion, så när locket ligger på finns inga kanter utanför lådan.

The moment when the screen is used as a transmission device for Samara / Sadako (chased child)

Golvet är blött, det är halt, när jag instinktivt trippar fram med korta steg spänner jag kroppen och blir stel i ryggen, kylan är skärande kall, att röra saker bränner i händerna,

In the search for the haunted you come across objects and subjects affected by harm.

men effektiviteten eller den klumpiga första ansatsen till ordning, spontan och ogenomtänkt greppar jag tag om de genomskinliga men rosa plast arken endast iklädd latexhandskar för att försöka lyfta undan isen från fisken.

Genom att ta ett grepp på båda sidor och liksom försöka lyfta bort isen genom att lyfta arkets kanter och fösa den mot mitten.

When you reveal the source of pain, it does not matter, the harm is already done, and have made deep marks that through its letters assembles fiction that continue to affect and create new inscriptions

Men isen åker ändå ut över fileerna som jag kan skymta när jag lyfter, som små fragmentariska spräckliga mönster av en jordig grå färg mot en ljusare smutsgrå botten. isen ramlar lätt också ut över golvet vid fiskdisken med glasmontrar mot kunderna och våra kroppar och görande skyddade bakom diskarna. De kan inte se frigolitlådorna packade med is och fiskar, nerslängda och staplade i högar på varandra. den understa lådan innehåller hel fisk men ofta rensad, ibland flådd och utan huvud.

It spreads through a network of affective points, a swarm of flies, the spread of disease, infection, injection after injection.

The black holes, the screens, the flies, their legs, their wings, their eyes.

sommaren 2022

Huvudvärken är numera latent, den pendlar i intensitet. Nätterna är varma, solen gräver hål, värmeböljor, jag befinner mig som bunden till marken, i ett märkligt tillstånd, kroppen är tung, drivs framåt av en rullande rörelse. Med smärtan som ett nystan, jag är i tråden som rullas fram och åter mellan de båda ändarna.

Hög av smärta rör jag mig över gårdsplanen, medvetandet driver bortåt, utanför smärtan. ett tillstånd som kan beskrivas som ett brus som förbrukar, konsumerar sin egen energi.

sommaren 2017

Jag går runt i en dimma.

Eld i kroppen som skymmer för min syn. Jag fantiserar om mitt förflutna, drar ut långa trådar, spinner vidare, tusentals saker kunde ha varit istället. Jag hade kunnat förstöra allt det här på några sekunder. Den sociala massan är tjock – men väldigt skör. Relationerna hänger i lösa trådar. helt responsiva, skakandes för minsta vibration. Det är så lätt, som löv och samtidigt gör lättheten allt så tungt och så djupt. Plötsligt finns det så mycket jag är beredd att förlåta. Hela mitt liv har varit så nedsänkt, så dovt och tungt, problemen äter upp mig, urholkar mig.

16.07.2017

Inuti verket vill jag inte ha några reglage. Det stör bilden. Först tänkte jag att de skulle vara under och ut både uppe och nere men kom på när jag bar in balkarna för borring att de på de nedre balkarna ska vara under och ut. och på de övre balkarna ska vara över och ut. Det är för att reglagen på det sättet inte går in i bilden. De kommer att stärka insidan genom att trycka på från utsidan. De bildar som en skorpa eller en rustning. Reglagen är laddade. Bilden är också laddad. OM jag placerar reglagen rätt kan reglagens laddning stärka bildens laddning. Bilden får en ytterligare laddning utanför sig själv och skyddar och stärker. Hud.

the visuality of the wound open new wounds that cut in return. it is a symptomatic reaction, a wound culture. a war machine.

suffering is produced as a cell copying itself, a deep sea of mirrors, thousands and thousands of worlds watching and reflecting each other bleed.

Vaxspetsarna skär jag sönder till mindre fragment, inte längre en spets utan snarare tecken. De besitter en kraft av att sprida sig, multipliceras. Föreställningsförmågan fungerar så, det är små fragment som sätter igång tänkandet, det drabbar en och börjar nystas upp, ta upp mer och mer plats. Kraterna som blir när jag smälter bort vax på platsen där tecknet sedan ska sitta. Kanterna smälts in i godset.

Det handlar snarare om potential än realitet. Något som antyds och är fullt möjligt - även om det heller inte är fullt möjligt antyds det vilket innebär att det bär på något - det blir laddat. Reglagen kommer att ladda verket. Med potential - det blir havande - pregnant - i en slags ruvande skapelseakt - ett stillastående som upplevs som explosivt - som sätter igång processer i andra och därigenom sprider sig ytterligare genom vävnaden, genom kropparnas vävnad. Det behövs flera olika sätt och vägar till manipulation för att inte någon del ska undgå utspridningen / utbredningen.

verket handlar om skapandet av bilder och vad dessa bilder gör med oss. Bilderna när vi tar emot dem, de uppehåller sig i oss och gör oss havande – till processer – mekanismer – bärandes på processer - med ständiga variationer beroende på vem som tar emot och alla skillnader hos dem.

Nu har jag tillverkat 5 olika sorters reglage. Det tog mycket längre tid än jag tänkt. alla tomrum som blir när jag glömmer bort vad jag ska göra. Arbetet innehåller ett motstånd som kommer av att det är jag som gör verket. det behövs en sömsmån. Det blir så eftersom jag inte är en maskin och för att bli en behöver jag först utveckla en förfining genom att upprepa mig och sedan kommer de mer och mer sakna det som inte är perfekt. Det skulle ta veckor när det gäller reglagen. Tror det iaf. Jag drömde att jag kissade ner ett golv inatt och jag kunde inte hindra dem från att komma in och se, jag lurades och sa att det var mitt kräks. Jag funderade länge över hur jag skulle kunna göra historien vattentät. Flera olika sätt att förklara varför det var vatten och inte spya på golvet. Måste göra ganska många reglage antar jag sedan måste jag göra ganska många hål. Har bestämt mig för att ha alla reglagen utåt.

jag halkade på golvet vid det stora bordet i rostfritt stål; kallskänken mitt i köket. Jag lyckades greppa om bordskanten och stoppade samtidigt fingrarna i hörnet av en ogarnerad smörgåstårta, insmord i ett lager majonnäs. Lim kallas det. Skärrad, mitt i en mening om något meningslöst som jag mumlade till Elsa Elsa

“oj det var nog mitt fel, jag spillde när jag tog ut kycklingen” hon sa det slött, sekunder senare, onaturligt uppslukad av att mata ut etiketter och klistra på kycklingarna

Det hade runnit kycklingfett över golvet när Elsa tog ut plåtarna med kycklingar från grill ugnen. I botten av grill ugnen finns ett avlopp, jag fick lära mig att ta ut plåten med hel kyckling, hålla den så nära den öppna ugnen som möjligt och sakta sänka ner plåten så rakt som möjligt, se till att det brännande smälta fett som runnit ur kycklingen och skapat som en två centimeter djup sjö i plåten.

The outside is the sharp line, the moment where the bodies collide, the outside is the immaterial space that pain create, when you dissociate to remain, in that remain, in that moment you leave the body, then and only then you climb out.

There is only light,

a white thick stripe,

when you force me to take the cock in my mouth.

Och jag puttar tillbaka den tomma rullvagnen för att montera ner de sista balkarna och köra in dem i Alice ateljé. När de lodräta balkarna bars in var mitt staven den längsta, det är också mitt staven som är lös. Det

kräver att jag håller ihop delarna genom att pressa fingrarna så att greppet håller dem samman. Sedan måste båda ändarna noga observeras samtidigt för båda kan stöta i något, både i korridoren och i ateljén. Pressa svänga trycka. Men det är bättre så här - det är bara fyra mittdelar totalt - i de vågräta balkarna är det åtta svåra lyft. Att lyfta och bära runt på verket är att tänka med kroppen eller ett tänkande som är direkt verkställande. Måste tänka på saker som från vilken sida jag lyfter av delarna så att min kropp inte kommer emellan. Det finns mängder av varianter på att plocka ner och lyfta verket. Jag experimenterar mycket, testar ständigt nya saker (metoder). Finner metoder som jag upprepar för att sedan upptäcka en ny, antagligen genom misstag eller på grund av ett överflöd av tankar. Experimenterandet skapar olika mönster och grepp, metoder som sedan är mer eller mindre användbara. tex om min kropp kommer emellan och jag måste ta ett nytt grepp mitt i ett lyft, då försöker jag undvika det greppet eller snarare skapa en ny metod som skärper mitt logiska tänkande, så att jag tänker innan jag börjar ett lyft. Förflyttningen kan effektiviseras men den kan också göras om för att skapa nya mönster. Det är en praktik som får mig att tänka på verket på olika sätt. Reglagen trillar gärna ner och ur min hand när jag skruvar upp dem, de stöter emot verket och flyger ut över golvet. Måste skydda träet från att få märken. Såg flera flisor i hissen när jag forslade ner stumparna. Det är märkligt hur en vänjer sig. Första gången jag såg ett märke gjorde det ont kroppen, jag blev ledsen och djupt orolig. Nu ser jag det och blir nästan exalterad.

Momentet, att få ut de heta kycklingarna ur ugnen handlar om det flytande heta fettets som inte ska skvalpa över, kycklingarnas tyngd, greppet med de klumpiga tjocka gummivantarna ska balansera och hålla plåten rak medan den dras ur, sedan ska den rakt sänkas ner till botten av ugnen där den skjuts in en bit så den vilar mot kanten, då tiltas plåten så att fettets rinner av och ner i brunnen i botten av ugnen.

Maskinen

Måste ställa de så att jag hittar mittpunkten lätt och så att borren inte går för djupt. Det är till stor del en manuell process, då jag tittar och manövrerar själv. Jag kan inte få exakt stöd av maskinen och reglagen i detta fallet eftersom alla hålen blivit lite olika. Då måste jag anpassa varje försänkning med min styrning. Verket handlar också om vad det innebär att tillverka detta specifika verk och alla steg jag tagit för att nå det färdiga resultatet. Det blir en del av vad verket gör. Eller det påverkat i allra högsta grad verkets förmåga.

Fel

Jag har upptäckt ett flertal synliga felborrningar. Det är hål på flera ställen där det inte ska vara hål. Jag har redan gjort om 8st fel-borrade delar alltså i två av balkarna. Dessa fel är till skillnad från dem mer slumpartade, de är svårare att förstå sig på. Det jag skulle kunna tycka om med dessa fel är att det är jag som har gjort dem. Att åverkan och ett märke av förstörelse kommer från mig. Att jag på så vis har märkt ett annars perfekt verk med något som inte förstör dess funktion utan snarare skapar en potentiell bugg, en idabugg –hålen är påtvingade i verkets kött – det ska påminna det om mig, om ida. Varje gång det verkar är jag där... som ett spöke, märken och skador lämnar spår, ärren bär sina specifika känslominnen. Alla

känslominnen har sin unika smak. Jag har gett verket stress. OM jag skulle retuschera (alltså täcka igen hålet) skulle det bli ett sådant ärr... som känns i verkets nerver. Men om jag istället låter dem vara kvar och sätter in något annat där blir det verkande saker som påverkar bilden på ett annat sätt (kanske tydligare).

want to tear the world apart, but was not born to wound. can not hurt (reach) anyone. always turn harm to myself, so it is to be completely felt, both leak and receive. perfectly happy in a circle complete.

lying in a bed, waking up, in a bed waking up, it is done. wake up: know, as you now are a stranger to yourself, now know that your body does not belong to you. the alien dwell in that critical moment: turned into parts, by a number of operations that separated you from the body (everything),

and today you are a robot, a true, real, breathing robot: a real doll. cut out. love you descartes, love the scars.